

Skriftligt tillæg til Muskelsvindfondens foretræde for Folketingets Beskæftigelsesudvalg onsdag 21. november 2012 kl. 9.45.

Opsummering:

- Midlertidige fleksjobbevillinger giver ingen mening for mennesker med muskelsvind.
- Konstant faldende indtægt i takt med faldende arbejdsevne bliver konsekvensen af ordningens indbyggede økonomiske incitament.
- Ingen klar definition af, hvornår man er dårlig nok til førtidspension, kan få os til at ende i et limbo.

Der henvises til vedhæftede debatindlæg af Evald Krog og Sarah Glerup fra Politiken.

Der henvises i øvrigt til

Fortale for flexjob på Folkemødet 2012 (filmklip)

http://www.youtube.com/watch?v=IOIJBwYwNBA&feature=player_embedded

FLEKSJOB/Når funktionsnedsættelsen er permanent (filmklip)

http://www.youtube.com/watch?v=Bjp2pABJ8-c&feature=player_embedded

Muskelsvindfonden er enig i mange af de kritikpunkter af mere generel karakter, der er rejst omkring reform af førtidspensions- og fleksjobreformen.

Vi har desuden en række specifikke punkter, som særligt gælder for bl.a. den medlemsgruppe, vi repræsenterer.

Vores medlemsgruppe er karakteriseret ved, at den restarbejdsevne, der er forudsætningen for at komme i betragtning til et fleksjob, til stadighed bliver mindre, uanset hvilke incitament af økonomisk eller anden art, der bygges ind i ordningen.

Den oprindelige fleksjobordning skulle sikre fodfæste på arbejdsmarkedet for mennesker med en varig eller fremadskridende funktionsnedsættelse. Udgangspunktet var kompensationsprincippet. Fremover gives ikke reel kompensation for, at fleksjobbereren måske arbejder langsommere. Vi skal her ikke undlade at nævne, at man hermed bryder med det helt grundlæggende princip om handicapkompensation.

Med reformen kommer et nyt fokus på andre handicapgrupper med andre potentialer og andre udviklingsmuligheder, som vi anerkender, der er et behov for. Det giver dog, som reformen er beskrevet nu, en meget væsentlig forringelse og et svigt i forhold til vores medlemsgruppe. Eksempelvis giver hverken stadige ressourceforløb eller åremålsbegrænsede fleksbevillinger nogen mening for personer med muskelsvind og lignende handicaps. Det vil kun betyde en unødvendig bureaukratisering af ordningen.

Vores medlemsgruppe er yderligere karakteriseret ved, at mange af os er kørestolsbrugere uden gang- og løtfe-funktion. Det henviser os til uddannelser, der matcher vores funktionsniveau. Det er ofte længerevarende uddannelser. Den foreslåede aftrapningsmodel for fremtidig aflønning vil særligt ramme personer med meget lille og stadig nedadgående arbejdsevne. Med udsigten til et lavtlønnet fleksjob eller mere sandsynligt en permanent lavere ydelse fjerner man samtidig en stor del af incitamentet hos unge med et handicap til at gennemføre en uddannelse.

Det vil i fremtiden være den enkelte person med handicap, der i en forhandling skal kunne dokumentere/påvise den restarbejdsevne, der skal danne udgangspunkt for den arbejdstid, arbejdsgiveren skal betale overenskomst-mæssig løn for. Vores medlemmer vil med en fremadskridende funktionsnedsættelse være særligt dårligt stillet i denne forhandling, da arbejdsgiveren vil have en interesse i at betale for så lidt arbejdstid som muligt. Den åbenlyse situation vil være at personer med muskelsvind og lignende handicaps må acceptere arbejdsgiverens bud for overhovedet at komme i betragtning til et arbejde.

Muskelsvindfonden er yderst skeptisk i forhold til den nye sondring mellem mulighederne for at blive tildelt fleksjob og førtidspension. For personer med muskelsvind og lignende handicaps vil det selv med en ganske ubetydelig restarbejdsevne blive ganske svært at få førtidspension.

Debatindlæg i Politiken:
Jo større handicap, desto fattigere bliver man

Debatindlæg i Politiken, søndag den 20. maj 2012
Af EVALD KROG OG SARAH GLERUP, FORMAND FOR MUSKELSVINDFONDEN OG
FLEKSJOBBER MED MUSKELSVIND

KÆRE METTE Frederiksen.

I debatten om fleksjob og førtidspension har fokus været, at unge med psykiske lidelser ikke skal ende på førtidspension.

Vi savner svar på, hvad konsekvenserne for vores medlemmer bliver.

Vi har det til fælles, at vi med tiden bliver svagere og mister arbejdsevne uanset økonomisk incitament. Fremover vil mennesker med muskelsvind i fleksjob falde i indtægt, hver gang sygdommen æder en ny bid af vores arbejdsevne. For reformen kasserer det gamle princip om at kompensere for handicap, så fleksjobbere fik nogenlunde normal løn, ved fremover at lade indtægt afhænge af arbejdsevne.

Fra nu af bliver logikken 'jo større handicap, desto mindre løn'. Konkret betyder det, at hver gang vi med muskelsvind lider endnu et fysisk tab - f. eks. evnen til at skrive eller trække vejret selv - så skal vi samtidig indstille os på at blive fattigere.

Tidligere tog førtidspension over, når muskelsvindet blev for omfattende. Men med fleksjob på ned til 2 timer er der ikke længere en nedre grænse for, hvor fysisk dårlig vi kan blive, før et økonomisk sikkerhedsnet træder til. For man vil altid kunne argumentere for, at et normalt begavet menneske kan arbejde 2 timer om ugen. Selv de af vores medlemmer, der kun kan kommunikere med øjnene, kunne nok skrive en tekst svarende til 2 timers arbejde.

Det ville tage cirka 30 timer, suge al energi fra andre aktiviteter, give en løn lavere end invalidepension og selvsagt ikke udløse en 'positiv spiral', der fører til ordinær beskæftigelse.

Kan Mette Frederiksen be- eller afkræfte, at dette fremover bliver vilkårene for mennesker med muskelsvind og andre alvorlige, fremadskridende sygdomme?